

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

NÁLEZ

Ústavného súdu Slovenskej republiky

V mene Slovenskej republiky

III. ÚS 322/2022-37

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Petra Straku (sudca spravodajca) a sudcov Roberta Šorla a Martina Vernarského v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľa [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], zastúpeného Advokátskou kanceláriou Hopferova s. r. o., Bajzova 2, Košice, proti uzneseniu Okresného súdu Humenné č. k. 19Er/958/2013 z 9. marca 2022 takto

r o z h o d o l :

Ústavnej sťažnosti **n e v y h o v u j e .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľa a skutkový stav veci

1. Sťažovateľ sa ústavnou sťažnosťou doručenou ústavnému súdu 13. mája 2022 domáhal vyslovenia porušenia svojich základných práv vlastníť majetok podľa čl. 20 ods. 1 a 4, na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1, na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práv na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) a na ochranu majetku podľa čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dodatkový protokol“). Sťažovateľ navrhoval zrušiť namietané uznesenie, vec vrátiť na ďalšie konanie, priznať finančné zadosťučinenie 200 eur a náhradu trov konania.

2. Preskúmaná vec sa týka námietky sťažovateľa proti dôvodu, pre ktorý došlo k zastaveniu exekúcie a s tým súvisiacich dôsledkov dopadajúcich na trovy konania. Z obsahu ústavnej sťažnosti vyplýva, že sťažovateľ bol okresným súdom 28. októbra 2013 poverený vykonaním exekúcie

na vymozenie peňaznej pohľadávky. Sťažovateľ 27. decembra 2019 postúpil okresnému súdu návrh oprávneného na zastavenie exekúcie. Okresný súd o podanom návrhu nerozhodol. Okresný súd uznesením č. k. 19Er/958/2013 z 23. apríla 2021 výrokom o zastavení tzv. starej exekúcie reagoval na uplynutie rozhodnej doby podľa § 3 ods. 1 zákona č. 233/2019 Z. z. o ukončení niektorých exekučných konaní a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej len „zákon č. 233/2019 Z. z.“). Okresný súd sťažovateľovi náhradu trov exekúcie nepriznal z dôvodu, že sťažovateľ nevydal upovedomenie o zastavení starej exekúcie spolu s výzvou na úhradu paušálnych trov podľa § 5 ods. 2 zákona č. 233/2019 Z. z., a tak v zmysle dôvodovej správy k uvedenému zákonu mu nepatrí nárok na paušálne trovy. Okresný súd touto ústavnou sťažnosťou namietaným uznesením sťažnosť sťažovateľa zamietol s konštatovaním vecne správnych záverov.

II.

Argumentácia sťažovateľa

3. Sťažovateľ považuje namietané uznesenie okresného súdu za arbitrárne. Podľa neho o návrhu oprávneného na zastavenie exekúcie nebolo zo strany okresného súdu rozhodnuté. Súd naňho opakovane a nelogicky prenáša zodpovednosť za nevydanie upovedomenia o zastavení starej exekúcie, pritom na takýto postup nebol daný zákonný dôvod, pretože okresný súd po nadobudnutí účinnosti zákona č. 233/2019 Z. z. naďalej rozhodoval o zastavení exekúcie na návrh oprávneného. Vo vydaní spomínaného upovedomenia mu bránilo ustanovenie § 4 ods. 2 písm. b) v spojení s § 3 ods. 1 zákona č. 233/2019 Z. z., keďže sa rozhodná doba pre zastavenie starej exekúcie predĺžila. Sťažovateľ obdobne postupoval aj v iných veciach, v ktorých takmer všetky súdy rozhodli správne a exekúciu zastavili na návrh oprávneného.

III.

Postup v konaní

4. Ústavný súd uznesením č. k. III. ÚS 322/2022 z 26. mája 2022 prijal ústavnú sťažnosť sťažovateľa na ďalšie konanie v časti namietaného porušenia uvedených práv sťažovateľa uznesením okresného súdu s výnimkou čl. 48 ods. 2 ústavy, vo vzťahu ku ktorému ústavnú sťažnosť odmietol pre jej zjavnú neopodstatnenosť.

5. Podľa § 56 ods. 6 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov ústavný súd doručil ústavnú sťažnosť účastníkom konania na vyjadrenie.

III.1. Vyjadrenie okresného súdu:

6. Predseda okresného súdu vo vyjadrení uviedol, že sťažovateľ 27. decembra 2019 doručil súdu návrh oprávneného z 11. decembra 2019 na zastavenie exekúcie. Z obsahu listu sťažovateľa z 20. decembra 2019 vyplýva, že sťažovateľ navrhol exekúciu zastaviť. O návrhu oprávneného na zastavenie exekúcie súd nerozhodol z dôvodu nadobudnutia účinnosti zákona č. 233/2019 Z. z., pričom zastavenie starých exekúcií nastalo *ex lege*. Dôvodom, pre ktorý došlo k zastaveniu starej exekúcie, bolo nevydanie upovedomenia o zastavení starej exekúcie zo strany sťažovateľa.

7. Súbežne s namietaným konaním prebiehalo na okresnom súde aj dedičské konanie po zomrelom povinnom. Uznesením okresného súdu č. k. 6D/130/2016 zo 6. augusta 2020 došlo k nariadeniu

likvidácie dedičstva z dôvodu jeho predĺženia, pričom dedičia po povinnom dedičstvo odmietli, a tak pripadlo štátu ako odúmrt'. Uznesenie o dedičstve nadobudlo právoplatnosť 22. septembra 2020. Podľa názoru okresného súdu bolo povinnosťou sťažovateľa v zmysle § 5 ods. 3 zákona č. 233/2019 Z. z. vydať upovedomenie o zastavení starej exekúcie a zaslať ho oprávnenému najneskôr do 120 dní od nadobudnutia právoplatnosti uznesenia o dedičstve, pričom dôvodom zastavenia starej exekúcie nemalo byť uplynutie rozhodnej doby, ale zánik povinného bez právneho nástupcu podľa § 2 ods. 1 písm. b) zákona č. 233/2019 Z. z.

8. V prípade, ak by okresný súd rozhodol v zmysle návrhu sťažovateľa podľa ustanovení Exekučného poriadku, náhrada trov exekúcie by sťažovateľovi nebola priznaná, pretože sťažovateľ podaním z 27. decembra 2019 žiadal okresný súd, aby o týchto trovách nerozhodoval. Ústavnú sťažnosť preto považuje za nedôvodnú.

III.2. Replika sťažovateľa:

9. Sťažovateľ v ďalšom podaní uviedol, že naďalej zotrváva na podanej ústavnej sťažnosti a nestotožňuje sa s vyjadrením predsedu okresného súdu, ktorý si v podstate osvojil odôvodnenie namietaného uznesenia. Sťažovateľ nesúhlasí s dôvodom zastavenia starej exekúcie pre zánik povinného, keďže v namietanom konaní bol povinný fyzickou osobou. Zákon č. 233/2019 Z. z. obsahuje slovné spojenie „zánik povinného“, z čoho sťažovateľ usudzuje, že môže ísť iba o právnickú osobu. Podľa sťažovateľa je potrebné rozlišovať medzi zánikom a smrťou povinného. Vzhľadom na uvedené preto sťažovateľ nebol oprávnený zastaviť starú exekúciu podľa § 2 ods. 1 písm. b) zákona č. 233/2019 Z. z.

IV.

Posúdenie dôvodnosti ústavnej sťažnosti

IV.1. K čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru:

10. Podstatou ústavnej sťažnosti je námietka sťažovateľa o nezákonnom postupe okresného súdu, ktorý nerozhodol o návrhu oprávneného na zastavenie exekúcie v zmysle § 57 ods. 1 Exekučného poriadku, ale predmetnú exekúciu zastavil podľa § 8 ods. 2 v spojení s § 2 ods. 1 písm. b) zákona č. 233/2019 Z. z., pričom nevydanie upovedomenia o zastavení starej exekúcie sťažovateľom v zmysle § 5 ods. 1 zákona č. 233/2019 Z. z. okresný súd spojil s nepriznaním náhrady paušálnych trov sťažovateľovi.

11. Ústavný súd k otázke vzťahu medzi čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru už judikoval, že formuláciou uvedenou v čl. 46 ods. 1 ústavy ústavodarca v základnom právnom predpise Slovenskej republiky vyjadril zhodu zámerov vo sfére práva na súdnu ochranu s právnym režimom súdnej ochrany podľa dohovoru (II. ÚS 71/97). Z uvedeného dôvodu preto v obsahu týchto práv nemožno vidieť zásadnú odlišnosť (IV. ÚS 195/07).

12. Do obsahu základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy [čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd (ďalej len „listina“)], resp. práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru patrí právo každého na to, aby sa v jeho veci rozhodovalo podľa relevantnej právnej normy, ktorá môže mať základ v platnom právnom poriadku Slovenskej republiky alebo v takých medzinárodných zmluvách, ktoré Slovenská

republika ratifikovala a boli vyhlásené spôsobom, ktorý predpisuje zákon (IV. ÚS 77/02). Súčasne má každý právo na to, aby sa v jeho veci vykonal ústavne súladný výklad aplikovanej právnej normy, ktorý predpokladá použitie ústavne súladne interpretovanej platnej a účinnej normy na zistený stav veci.

13. Súčasťou obsahu základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy (čl. 36 ods. 1 listiny), resp. práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru je aj právo účastníka konania na dostatočné odôvodnenie súdneho rozhodnutia (II. ÚS 209/04, III. ÚS 95/06, III. ÚS 206/07), t. j. na také odôvodnenie, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky. Odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu, ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, postačuje na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované základné právo účastníka konania na spravodlivý proces (IV. ÚS 115/03, III. ÚS 209/04).

14. Za situácie, že okresný súd určil, že došlo k zastaveniu starej exekúcie podľa zákona č. 233/2019 Z. z., bol okresný súd povinný postupovať podľa tohto zákona aj pri rozhodovaní o priznaní, resp. nepriznaní trov exekúcie súdnemu exekútorovi (sťažovateľovi). Zákon č. 233/2019 Z. z. má totiž postavenie *lex specialis* k Exekučnému poriadku, čo znamená, že vo vzťahoch ním osobitne neupravených sa použije Exekučný poriadok ako *lex generalis*.

15. Ústavný súd považuje za potrebné poukázať na vyjadrenie predsedu okresného súdu, v ktorom uviedol, že sťažovateľ doručil 27. decembra 2019 okresnému súdu návrh oprávneného na zastavenie exekúcie v zmysle § 57 Exekučného poriadku, v rámci ktorého tiež navrhol, aby okresný súd nerozhodoval o trovách exekúcie.

16. Vychádzajúc z uvedeného, ústavný súd poukazuje na svoju judikatúru, podľa ktorej ak výsledok konania nemôže priniesť pre sťažovateľa priaznivejšie rozhodnutie všeobecného súdu, len pre formálne zopakovanie procesu sa zásadne nezrušuje (III. ÚS 246/2018, III. ÚS 152/2019). Vo veci sťažovateľa ústavný súd zastáva názor, že prípadné zrušenie namietaného uznesenia vydaného sudcom by pre sťažovateľa neprinieslo priaznivejšie rozhodnutie. Vzhľadom na skutočnosť, že sťažovateľ nevydal upovedomenie o zastavení starej exekúcie v zákonnej lehote, okresný súd uznesením vyšším súdnym úradníkom rozhodol, že nemá nárok na náhradu trov exekúcie. Zákon č. 233/2019 Z. z. neupravuje iný spôsob, ktorým by umožňoval okresnému súdu priznať súdnemu exekútorovi (sťažovateľovi) nárok na náhradu paušálnych trov exekúcie, ak sám exekútor nepristúpil k vydaniu upovedomenia o zastavení starej exekúcie spolu s výzvou na úhradu paušálnych trov exekúcie v zákonnej lehote. Ani eventuálne rozhodnutie okresného súdu o zastavení exekučného konania podľa Exekučného poriadku (čo sťažovateľ žiada) by pre sťažovateľa neprinieslo priaznivejšie rozhodnutie o trovách exekúcie, pretože si ich neuplatnil (navrhol, aby sa o nich nerozhodovalo) [obdobne IV. ÚS 252/2022]. V dôsledku uvedeného je zrejmé, že tu chýba možnosť bezprostredného a trvajúceho zásahu, ktorý by mohol mať vplyv na rozhodnutie o trovách sťažovateľa. Ak je totiž sťažovateľom namietaný zásah do jeho ústavou alebo kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou garantovaných práv alebo slobôd, potom musí byť tento zásah výrokom meritórneho rozhodnutia ústavného súdu odstrániteľný.

17. Vzhľadom na uvedené ústavný súd konštatuje, že sa nestotožnil so sťažnostnou argumentáciou sťažovateľa obsiahnutou v ústavnej sťažnosti a ústavnej sťažnosti nevyhovelo s tým, že okolnosti veci nevyžadovali ústavnoprávne posúdenie ďalších sťažnostných námietok.

IV.2. K čl. 20 ods. 1 a 4 ústavy a čl. 1 dodatkového protokolu:

18. K namietanému porušeniu základného práva vlastníť majetok podľa čl. 20 ods. 1 a 4 ústavy a práva na pokojné užívanie majetku podľa čl. 1 dodatkového protokolu je potrebné uviesť, že sťažovateľ namieta porušenie týchto práv v spojení s alebo v nadväznosti na namietané porušenie svojho základného práva na súdnu ochranu a práva na spravodlivý proces. Ústavný súd konštatuje, že nepriznanie náhrady trov exekúcie sťažovateľovi ako súdnemu exekútorovi by mohlo predstavovať zásah do jeho právneho postavenia. K nepriznaniu náhrady trov sťažovateľovi ale došlo zo zákonných dôvodov (podľa zákonných pravidiel v zákone č. 233/2019 Z. z.), preto nejde o ústavne neprípustný zásah do jeho majetkovej sféry. Z tohto dôvodu nemožno uvažovať ani o porušení základného práva sťažovateľa vlastníť majetok podľa čl. 20 ods. 1 a 4 ústavy a jeho práva na pokojné užívanie majetku podľa čl. 1 dodatkového protokolu namietaným uznesením okresného súdu.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 30. júna 2022

Peter Straka
predseda senátu